

[Peter Duetoft]

holder vi fast i Romtraktaten, for i realiteternes verden har miljøindsatsen efter Romtraktaten ikke levet op til de krav, man kan stille i et moderne samfund.

Jeg var lige ved at begynde også at citere »Peter Plys«. Jeg skal nok lade være med det, men jeg kan da huske, at han engang har sagt: Nogle har forstand, andre har det ikke. Sådan er det bare.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Og de, der ikke har, har lige været på talerstolen.

Det er fuldstændig korrekt, at det miljømæssige allerede står i Romtraktaten, som hr. Peter Duetoft også siger, og det glæder mig, for så er jeg fri for at svare fru Elisabeth Arnold på det.

Det er også helt rigtigt, at der i Romtraktaten står, at der skal være enstemmighed. Jeg vil erindre hr. Peter Duetoft om, hvem det var, der krævede, at der skulle være enstemmighed. Så vidt jeg er orienteret, så er det Danmark, der har krævet, at der skulle være enstemmighed. Alle partier var enige om, at det var en tåbelig ting, og derfor har alle været enige om, at det var en god idé at få det over til kvalificeret flertal. Det er ikke dér, problemet ligger. Problemet er stadig væk den politiske union. Det ved hr. Peter Duetoft også.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Så fik min sidste sætning alligevel mere relevans, end jeg troede.

Jeg vil godt spørge fru Annette Just: Hvis man vil lade Maastrichttraktaten falde, hvordan i alverden skal man så få skiftet fra enstemmighed over til flertalsafgørelser gennemført? Det er Traktaten, der gør det. Så kan det ikke nytte noget, at vi her i Danmark siger: Det er vel nok godt, at det bliver sådan – hvis fru Annette Justs politik fører til, at den traktat, hvori det står, ikke bliver til noget. Nu synes jeg, vi er ved at nærme os det ganske ulogiske.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Den skal blive superkort.

Tænk, der står mere i Maastrichttraktaten, end om der skal være enstemmighed eller kva-

lificeret flertal. Vi er hele tiden gået ind for kvalificeret flertal på det område. Men der er for meget dårligt i Maastrichttraktaten, og derfor vil vi have lov til at fastholde vores nej. Vi vil gerne være med til at ændre det andet, hvis det kan lade sig gøre uden om Maastricht.

Lysholm Christensen (KRF):

De tre lovforslag, som er til behandling her i dag, tjener det samme formål: at komme videre i EF-samarbejdet. L 176 indebærer, at Maastrichttraktaten og Edinburghafgørelsen indføres i loven om tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber, og L 177 betyder, at Maastrichttraktaten kan ratificeres og Edinburghafgørelsen godkendes. Og så har vi endelig L 178 om folkeafstemning den 18. maj i henhold til grundlovens § 19.

Der ligger et spændende historisk forløb forud for disse lovforslag, et forløb, som forhåbentlig kan ende med et klart dansk ja ved afstemningen den 18. maj.

Det begyndte den 2. juni 1992, da et lille flertal af det danske folk sagde nej til Maastrichttraktaten, skønt et stort flertal her i Folketinget havde godkendt den. Folketinget var altså i uoverensstemmelse med folket, og det var en alvorlig sag, og det satte så den proces i gang, som ikke blot betød en hel masse politisk debat i Danmark. Ude omkring i hele Europa, hele EF-området, fik EF-debatten ny næring. Det danske nej blev altså et memento rundt omkring i medlemslandene. Politikere og embedsmænd måtte spørge sig selv: Har vi befolkningen med os? Går det for stærkt? Hvad har vi gjort forkert i denne sag?

Så fulgte den store aktivitet i udenrigspolitiske kredse, Osloerklæringen, mødet i Lissabon, New York, hvidbogen, der hedder »Danmark og Maastricht-traktaten«, og så fik vi det nok mest utraditionelle politiske initiativ i form af det nationale kompromis, og det førte igen til de syv partiers memorandum, som vi fik den 30. oktober, og derefter rundrejserne og endelig Edinburghaftalen den 12. december. Jo, der er sandelig sket meget på det lille års tid siden den 2. juni.

Der er grund til i dag at anerkende det store politiske arbejde, der blev gjort fra danske politikeres side. De løste den vanskelige opgave, og jeg skal ikke begynde at nævne navne, for det var både fra den daværende regerings og